

מסורת שלישית:

כאשר מתכנסים קרובים של מכורים למטרת עזרה הדדית, הם רשאים לקרוא לעצמם קבוצת משפחה נר-אנון, בתנאי שכבוצה אין הם שייכים לארגונים אחרים. הדרישה היחידה להשתייכות היא שתהיה בעיית התמכרות לבן משפחה או לידיד.

כשעבדתי את הצעד ה-12 היו לי הרבה הזדמנויות להתייחס למסורת השלישית. בדרך כלל זה היה כשהסברתי לחבר חדש שהדרישה היחידה לחברות בנר-אנון היא בעיית התמכרות של מישהו אחר. כשאני חושב על מליוני אנשים מסביב לעולם שנוהגים לפי מסורת זו, אני מבין בבהירות רבה עד כמה סובלנית היא התוכנית שלנו: היא כוללת את כל האנשים, ללא הבדל מין, גזע, דת ולאום. היא אמנם כוללת, אך יש לה את הגבולות שלה. התוכנית לא שואפת להיות הכול עבור כל האנשים. רק עבור קרובים וידידים של מכורים. למשל, כמה מחברי שמעו ממני על נר-אנון, אך נראה שלא הושפעו מבעיית ההתמכרות של מישהו אחר.

לעומת זאת ישנם חברים המגיעים לפגישות ומתלבטים האם הם שייכים. המודעות לבעיות שמחלת ההתמכרות הביאה לחיינו לעיתים מגיעה באיטיות.

לפני שהבנתי שאני עצמי שייך לקבוצה, החברותא קיבלה אותי בברכה. הייתי ביישן ולא בטוח בעצמי. רציתי נאשורת להשתייך אליהם. בקבלת חבר נר-אנון חדש, התמקדתי בלתת להם להרגיש שייכים, לא תהיתי האם הם שייכים. להבין שאני באמת שייך לנר-אנון סייע לי להכיר בערך עצמי.